

Προοίμιο

Το ένα πράγμα έφερε το άλλο.

Στις εφτά το πρωί ετοιμαζόμουν να κάνω πρόβα στην τρίτη σονάτα του μαέστρου Μπερέ (θεϊκός) όταν έσπασε μια χορδή από το κοντραμπάσο μου και, με το που έσπασε, έκανε έναν ήχο σαν αυτόν που κάνουν οι ζωντανές γάτες όταν τους πατάνε την ουρά, γεγονός περίεργο για το λόγο ότι η χορδή ήταν φτιαγμένη από εντόσθια ψόφιας γάτας.

Αφού πέρασε μια ώρα, κατά τις οχτώ, ο μπαμπάς αρνήθηκε να αγοράσει ψωμί για το πρωινό παρόλο που πάντα το έκανε, καμαρωτός και με συνέπεια, κάθε πρωί, κάθε μέρα, κάθε μία από όλες τις μέρες που εμπεριέχονται στα τελευταία σαράντα χρόνια. Δεν είπε τίποτα, ο μπαμπάς. Απλώς αρνήθηκε, έτσι, χωρίς να δώσει εξηγήσεις.

Στις δώδεκα, για να ολοκληρώσουμε με τα πρωινά γεγονότα, ένας νεαρός ντυμένος με πορτοκαλί μπλουζάκι πλησίασε στο τραπέζι όπου ο Πέδρο Ακίρα έτρωγε κανελόνια αλά ναπολιτάνα, του είπε στ' αφτί δυο ξεκάθαρες κουβέντες (*Πάρτα, παλιοκάθαρμα*) και τον πυροβόλησε τρεις φορές στο κεφάλι, το οποίο πήγε κι έπεσε, με τα μάτια ορθάνοιχτα, στο πιάτο με τα κανελόνια. Η διαφορά, σε σχέση με τα δύο πρώτα συμβάντα, είναι ότι αυτό το τελευταίο, ευτυχώς, δεν συνέβη στο σπίτι μου.

*

Το ένα πράγμα έφερε το άλλο, κι αυτή ήταν μόνο η αρχή. Αναφέρομαι στο κεφάλι που αναπαυόταν στο πιάτο με τα κανελόνια.

Βαρύ, γαλήνιο και κουφό, κολλημένο στο σφριγηλό κορμί του Πέδρο Ακίρα μέσω ενός στιβαρού αντρικού λαιμού. Αδιάφορο για όλες τις συνέπειες που η γαλήνη του είχε αρχίσει να πυροδοτεί έξω από το ιταλικό εστιατόριο, σε άλλα κεφάλια και σε άλλους δρόμους λιγότερο δευτερεύοντες και πιο κύριους. Συνέπειες που μετατράπηκαν σε πράξεις οι οποίες τώρα, βλέποντάς τες από εδώ, με την αναγκαία απόσταση, μοιάζουν με τρομοκρατημένα μυρμήγκια που τρέχουν το ένα μακριά απ' το άλλο, μυρμήγκια που δραπετεύουν από τη σκιά τους. Αλλά αυτό συνέβη μετά, πέντε ώρες μετά από το πρώτο αξιομνημόνευτο γεγονός της ημέρας, που ήδη το έχουμε περιγράψει συνοπτικά (το σπάσιμο της χορδής του κοντραμπάσου μου) το οποίο δεν μοιάζει να χρήζει αναφοράς αλλά είναι σημαντικό, ο αναγνώστης θα δει παρακάτω το λόγο.

Με σπασμένη τη χορδή κι εμένα καθισμένο στο σκαμπό του κοντραμπασίστα, σαν να βρισκόμουν στη μέση ενός έρημου πλανήτη, στις εφτά και τέταρτο το πρωί αναγκάστηκα να αποδεχτώ ότι εκείνη η μέρα θα ήταν διαφορετική. Πλησίασα στο παράθυρο, κοίταξα για μια στιγμή το (γαλάζιο) ουρανό, αναστέναξα όπως μόνο εγώ μπορώ να κάνω και αποφάσισα να ξεγλιστρήσω όσο πιο αθόρυβα γινόταν απ' το διάδρομο, κάνοντας προσπάθεια να πατάω μόνο πάνω στις πιο σιωπηλές τάβλες του παρκέ, για να κατέβω κατόπιν, ακροπατώντας, τη σκάλα κι έτσι να φτάσω σε ένα καταπληκτικό σύνθετο με τζαμαρία, κληρονομιά της μαμάς, όπου φυλάγονταν τα οικογενειακά αποθέματα σε αλκοόλ. Τα δικά μου αποθέματα σε αλκοόλ, θέλω να πω, δεδομένου ότι ο μπαμπάς απέχει απ' το αλκοόλ από το 1974 και δεδομένου ότι δεν υπάρχει άλλος στην οικογένεια πέρα από εκείνον κι εμένα σ' αυτό το χαμηλό σκοτεινό σπίτι στο προάστιο της Λα Εσμεράλδα, μέρος όπου λαμβάνει χώρα αυτή η δράση που ακόμα δεν δραστηριοποιείται.

Λόγω του προχωρημένου της ώρας, το πήρα απόφαση ότι έπρεπε να ματαιώσω το εξαιρετικό μου μάθημα, μου αρέσει αυτή η λέξη, πάντα μου άρεσε, εξαιρετικό, το εξαιρετικό μου μάθημα αρχιτεκτονικής μπαρόκ στο επίσης εξαιρετικό Τμήμα Γενικών Σπουδών του όχι και τόσο εξαιρετικού Εθνικού Πανεπιστημίου

της Δημοκρατίας της Μιράντας. Θέλω να πω, δεν θα πήγαινα στο μάθημα των οχτώ. Η απουσία μαθήματος από τη μέρα μου και ταυτόχρονα η απουσία των παιδαγωγικών διαφανειών στις οποίες θα είχα μπορέσει να δω τις (μνημειώδεις) προσόψεις της πλατείας Ναβόνα της Ρώμης και του (επιβλητικού) σιντριβανιού του Μπερνίνι, όλη εκείνη τη (στερεότατη) πέτρα του μπαρόκ, όλο εκείνο το βάρος της αρχιτεκτονικής και του πολιτισμού πάνω στην αρχιτεκτονική, και του αέρα μέσα στην αρχιτεκτονική, όλα αυτά, με το που τα φαντάστηκα, ρουφήχτηκαν ξαφνικά από μια μαύρη τρύπα και εξαφανίστηκαν σαν να μην είχαν υπάρξει ποτέ τους και μετατράπηκαν σε έναν ερεθισμό στον ξεραμένο λαιμό μου, σε ένα γαργαλητό που ήταν ικανό να μετακινήσει βουνά ολόκληρα.

Είχε φτάσει η ώρα να ετοιμάσω το πρώτο κοκτέιλ της ημέρας. Ανακάτεψα τα παγάκια με τη βότκα και τη ζάχαρη και τα φυλλαράκια δυόσμου χωρίς να κάνω τον παραμικρό θόρυβο γιατί νόμιζα ότι ο μπαμπάς ήθελε ακόμα (πόσο αφελής είμαι!) σαράντα λεπτά για να σηκωθεί απ' το κρεβάτι και να σκεπάσει την κυπαρισσένια και αποστεωμένη κορμοστασιά του με την καλύτερη καρό ρόμπα, να φορέσει τις μπλε παντόφλες και να βγει, ντυμένος όπως πάντα με τη στολή εκστρατείας, να αγοράσει ψωμί για το πρωινό. Εγώ βηματίζα ακροπατώντας στο διάδρομο του δεύτερου ορόφου με τη συντροφιά της δεύτερης βότκας με δυόσμο (την πρώτη την είχα ήδη πει ατενίζοντας με βλέμμα διεισδυτικό τα φυτά του κήπου), βηματίζα λοιπόν ακροπατώντας, έχοντας κρύψει το ποτήρι στη φαρδιά τσέπη της πιζάμας, χωρίς να χύσω ούτε σταγόνα και με το χέρι ξυλιασμένο από τα παγάκια αλλά προχωρώντας ευθυτενής, όταν με την άκρη του δεξιού ματιού ο αμφιβληστροειδής μου χιτώντας παρατήρησε ότι ο μπαμπάς δεν ήταν πλέον ο ίδιος.

Γύρισα το στρογγυλό και λαμπρό κεφάλι μου και τον κοίταξα με ολόκληρο το δεξί μου μάτι και με ολόκληρο το αριστερό επίσης, με τα δύο μάτια και με το χέρι παγωμένο ακόμα στην τσέπη. Ο μπαμπάς δεν ήταν πλέον ο ίδιος. Δεν ήταν ο ίδιος μ' εκείνον που είχε πάντα υπάρξει αυτήν ακριβώς την ώρα της μέρας. Οποιασ-

δήποτε μέρας. Δεν στεκόταν όρθιος μπροστά στον οβάλ καθρέφτη, κληρονομιά της μαμάς, φτιάχνοντας το γιακά της πιζάμας του, δεν ίσιωνε τις δύο πλευρές της ρόμπας του σαν να επρόκειτο για τη ρόμπα κάποιου κινηματογραφικού μαφιόζου, δεν έφτιαχνε τα μανίκια του, ούτε ξερόβηχε σαν ημιβαλσαμωμένος πετεινός για κοκορομαχίες ούτε καν σαν κάποιος κύριος με ρόμπα. Τίποτα απ' όλα αυτά. Εξακολουθούσε να είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, ο μπαμπάς. Δεν κουνιόταν. Ωχρός και αποστεωμένος, σαν γλυπτό από μάρμαρο. Δεν γύρισε καν να με κοιτάξει. Εμένα. Το γιο του. Τον ίδιο του το γιο. Παρά τρίχα να χύσω το πολύτιμο υγρό σε μέρος όχι και τόσο ευπρεπές. Έφυγα από την κάσα της πόρτας, έβγαλα κακήν κακώς το ποτήρι από την τσέπη και, χωρίς να χύσω ούτε σταγόνα και χωρίς να ανακατέψω τα φυλλαράκια του δόσμου, το πήγα στο δωμάτιό μου. Το έκρυψα στην ντουλάπα, ανάμεσα στα παπούτσια. Συγχυσμένος από το θέαμα του μαρμάρινου γλυπτού, αλλά διατηρώντας τον απόλυτο έλεγχο των ικανοτήτων μου, ακλόνητος, θέλω να πω, επέστρεψα στο δωμάτιο της δυστυχίας. Εκεί προσπάθησα χωρίς άμεσο αποτέλεσμα να σηκώσω τον μπαμπά απ' το κρεβάτι πασχίζοντας να μην κάνω χρήση της φυσικής μου δύναμης –παρόλο που είχα να κάνω με ένα γλυπτό από μάρμαρο– παρά μόνο της δύναμης της θέλησης.

Τον κανάκεψα με λόγια πειστικά. Σαν να ήταν παιδί. Αφού είχα ρίξει τρεις τέσσερις στίχους, ο μπαμπάς με κοίταξε επίμονα με τα γκριζα μάτια του και μ' έκοψε απότομα πάνω στην καλύτερη ποιητική μου διάθεση λέγοντας ότι μπορούσα να μιλάω όση ώρα ήθελα, ότι αν ήθελα μπορούσα να σταθώ όρθιος στο κεφάλι μου, ότι μπορούσα και να γδυθώ αν δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, αλλά εκείνος δεν θα το κουνούσε ρούπι από εκεί. Και, πρόσθεσε, να ξεκουμιστώ από μπροστά του. Αμέσως. Να εξαφανιστώ.

Σύγχυση και απελπισία και παράπονο είναι οι λέξεις που μου έρχονται στο μυαλό (και ξαναφεύγουν χωρίς να έχουν εκπληρώσει την αποστολή τους). Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα παράλυσης, προχώρησα προς τα πόδια του κρεβατιού, που υποβάταζαν τα πόδια του αγάλματος. Για να μπορεί να με βλέπει καλά.

Εκεί λοιπόν έβαλα τα στιβαρά χέρια μου στη μέση και τον κοίταξα όπως μόνο εγώ ξέρω να κοιτάζω. Θυμίζοντάς του πως εκείνος ήταν που με είχε φέρει στον κόσμο, πως τα εκατό κιλά που ζυγίζα ήταν αληθινά και επίσης πως, αν συνέτρεχε λόγος, μπορούσα κι εγώ να κλάψω σαν κουτάβι.

Άει χάσου, μου είπε. Διαλογίζομαι.

*

Το κομμάτι του πρωινού που μεσολάβησε μεταξύ εκείνης της στιγμής με τον πετρωμένο μπαμπά και της άλλης που θα άλλαζε το πετρωμένο μου, για το καλό της οικογενείας μου και της κοινωνίας στο σύνολό της, δεν είχε τίποτα το αξιοσημείωντο. Μονάχα μια εκνευριστική περιέργεια, που μου έκαιγε τα σωθικά και κατάτρωγε το είναι μου. Περιέργεια να μάθω τι σκεφτόταν ο μπαμπάς και να καταλάβω το λόγο που τον είχε κάνει να με πετάξει έξω από το δωμάτιό του και να καταλάβω έτσι επίσης τι του είχε καρφωθεί στο κεφάλι (αβάσταχτη περιέργεια σαν μια πύρινη μπάλα που πλανιόταν στη μέση του δωματίου του: ένα ασυνήθιστο όραμα με τρομώδη ήχο που απειλούσε να βάλει φωτιά στο σπίτι και σε ολόκληρη τη γειτονιά, στην πόλη όλη έτσι και δεν ικανοποιούνταν οι επιθυμίες του).

Έτσι πέρασε λοιπόν το πρωί. Τα δύο πρώτα κοκτέιλ με δυσόμο στο κεφάλι μου. Τι να σκέφτεται άραγε έτσι ξαπλωμένος, ο καημένος, στο κρεβάτι; Τι μπορεί να είναι πιο σημαντικό από εμένα (τον ίδιο του το γιο); Πέμπτο κοκτέιλ: Να είναι άραγε η ύπαρξή μας ως οικογένειας καταδικασμένη στον ολοκληρωτικό αφανισμό; Και ατενίζοντας το μίξερ στην κουζίνα: Μήπως έχουμε προσαράξει σε μια έρημο από την οποία τίποτα δεν μπορεί να μας κουνήσει πλέον (ο μπαμπάς σε έναν αμμόλοφο κι εγώ σε έναν άλλο, πολύ απομακρυσμένο, χωρίς να μπορεί πια να ακούσει ο ένας τον άλλον, εις τους αιώνες των αιώνων); Από το έκτο έως το όγδοο κοκτέιλ το σπίτι ολόκληρο, άδειο, κρύο, υγρό, χωμένο μέσα στο κεφάλι μου. Με τους ανεπαίσθητους θορύβους του και όλες του τις βίδες. Τα βουνά της πόλης να με κοιτάζουν κι εγώ με τη σειρά μου να τα

κοιτάζω με δυσκολία μέσα από τους τοίχους. Τα αντικείμενα της μαμάς να προσπαθούν να μιλήσουν χωρίς να το κατορθώνουν. Η βεβαιότητα ότι ο μπαμπάς ήταν τυλιγμένος στις φλόγες στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος ακόμα στο κρεβάτι του, άτρωτος από τη φωτιά επειδή ήταν ένα λευκό γλυπτό από μάρμαρο. Και στο τέλος, σιγά μην έλειπε, η εξαιρετική αίσθηση ότι είχα μετατραπεί σε έναν κουφό Μπετόβεν.

Όντας πλέον κουφός Μπετόβεν, έχοντας πει έντεκα κοκτέιλ, βγήκα στον κήπο και κοίταξα τις πατατιές από την κολομβιανή σαβάνα που είχε φυτέψει ο μπαμπάς κυκλικά γύρω από μια παπάγια. Φαντάστηκα τις ρίζες από τις πατατιές να μπαίνουν στο χώμα, να κατεβαίνουν, να έρπουν κάτω από τα πόδια μου και να απειλούν να ξαναβγούν στην επιφάνεια για να τυλιχτούν γύρω από τους αστραγάλους μου. Έκλεισα τα μάτια μου και τα ξανάνοιξα κοιτάζοντας τον ουρανό, τα σύννεφα του οποίου κατευθύνονταν από τα αριστερά προς τα δεξιά με αξιοθαύμαστη πειθαρχία. Παίρνοντας έμπνευση απ' αυτό το όραμα, αποφάσισα ότι το καλύτερο θα ήταν να αφιερώσω τον άφθονο ελεύθερο χρόνο μου στον αθλητισμό. Ο αθλητισμός είναι υγεία. Τον αφιέρωσα λοιπόν χωρίς καθυστέρηση. Κάμψεις ποδιών. Χέρια πάνω, χέρια στο πλάι. Μετριοπαθή πηδηματάκια. Εισπνοές όπως πρέπει: από τη μύτη και το στόμα. Και πάλι από την αρχή.

Αφού ολοκλήρωσα την εξαντλητική και παραδειγματική σειρά ασκήσεων, έχοντας φτάσει χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία στο τέταρτο ή πέμπτο λεπτό, πήγα να πλυθώ. Ανεβαίνοντας τη σκάλα συνειδητοποίησα ότι ποτέ πλέον δεν θα ήμουν ένας κουφός Μπετόβεν ούτε θα μπορούσα να καταλάβω τη μοριακή δομή του σκοτεινού χαμόσπιτου της μαμάς στο προάστιο της Λα Εσμεράλδα γιατί για άλλη μια φορά άκουγα τα ίδια μου τα βήματα. Όταν το νερό του νιπτήρα άγγιξε τα αναψοκοκκινισμένα μάγουλά μου σκέφτηκα ότι έτσι ξεκαθαρίζουν τις ιδέες τους κάποιοι ήρωες στις χειρότερες ταινίες. Και όντως είχε αποτέλεσμα, στην πραγματική πραγματικότητα κι έτσι, αντί να έχω πει έντεκα κοκτέιλ με βότκα και δυόσμο, ήταν σαν να είχα πει οκτώ ή εννέα. Ευτυχής για την

ΤΡΙΑ ΛΕΥΚΑ ΦΕΡΕΤΡΑ

ανακάλυψη και υπερήφανος για την εξαντλητική σωματική δραστηριότητα, με το στρογγυλό μου κεφάλι ξελαμπικαρισμένο πλέον και στολισμένο με ένα διακριτικό χαμόγελο που δεν του έλειπε κάποια δηκτική ευφυΐα, επέστρεψα στην κουζίνα. Από το χάλκινο ποτηράκι με το εθνόσημο της Δημοκρατίας της Μιράντας έκλειψα μερικά κέρματα για να αγοράσω ψωμί. Πάνω από την κόκκινη πιζάμα που τόνιζε το κομψό περίγραμμά μου φόρεσα τη ρόμπα για την περίπτωση, αυτή που είχε για αλλαξιά ο μπαμπάς, η οποία κρεμόταν, νωπή ακόμα, στα σχοινιά του πλυσταριού.

Και έτσι ντυμένος βγήκα έξω. Με το κεφάλι ψηλά, υπερήφανος, αποφασισμένος όσο ποτέ άλλοτε να έρθω αντιμέτωπος, εγώ μόνος μου, με τους χειρότερους κινδύνους της αγαπημένης μου πόλης.

*

Έχοντας ολοκληρώσει τα τρία τέταρτα αυτού του *Προλόγου με τον μπαμπά*, η ιστορία πλησιάζει επιτέλους στο κρίσιμο σημείο της ή στη στιγμή κορυφωσης ή στο σημείο καμψής. Θέλω να πω, στο μεγάλο γεγονός. Στο οποίο ακόμα δεν έχω αναφερθεί. Όπως επίσης και σε όλες του τις συνέπειες που θα επηρεάσουν όλα τα πρόσωπα αυτής της ιστορίας (ήδη γνωστά ή άγνωστα), η μια μετά την άλλη, αναπόφευκτες, σαν βροχή από σφαίρες στο τέλος υπαίθριας γιορτής.

Ας ανακεφαλαιώσουμε: Όποιος με παρακολουθεί, γνωρίζει ήδη ότι νωρίς σήμερα το πρωί έπαθε βλάβη ένα μουσικό όργανο, πολύ δύσκολο στο παίξιμο και με σύνθετο όνομα, και ότι υπέμεινα με στωική επιμονή τη ροή του χρόνου φοβούμενος τα χειρότερα όταν είδα ότι ο ίδιος μου ο πατέρας δεν ήθελε να πάει να αγοράσει ψωμί και αντιθέτως επέμενε να κάνει το αινιγματικό άγαλμα από μάρμαρο. Ας επιστρέψουμε στο πεδίο της δράσης. Ας κάνουμε, σαν να επρόκειτο για κάποια ακριβή κινηματογραφική παραγωγή, ένα ζουμ από το ύψος ελικοπτέρου στη μεγάλη πόλη και στο προάστιο της Λα Εσμεράλδα και εκεί, στο προάστιο, ας παρατηρήσουμε την επιβλητική μορφή του ήρωα, του αφηγητή-πρωταγω-

νιστή που μόλις βγήκε έξω, μόνος και με ρόμπα, για να έρθει αντιμέτωπος με τους δρόμους που είναι γεμάτοι παιδιά και ποδήλατα.

Ας πάμε με τον ήρωα-αφηγητή μέχρι το μαγαζί που πουλάει ψωμί, εστιάζοντας τώρα στους φαρδείς ώμους του, παρεμβάλλοντας πολύ κοντινά πλάνα του θεληματικού στόματός του και του μετώπου του που λάμπει κάτω από τον ήλιο. Συγκινημένοι, ας εκφραστούμε για άλλη μια φορά σε παρατατικό, ρηματικό χρόνο που χωρίς να αφαιρεί το ηρωικό στοιχείο από τον ήρωα είναι πολύ πιο εύκολος στη χρήση του από τον ενεστώτα. Ας πούμε λοιπόν ότι οι δρόμοι ήταν βρόμικοι από συσκευασίες τροφίμων και περιττώματα ζώων. Ελαφριές τσάντες, μονόχρωμες ή δίχρωμες, κυκλοφορούσαν μόνες τους στα πεζοδρόμια. Στον ουρανό δεν υπήρχαν σύννεφα που να προμήνυαν καταιγίδα. Πάνω στο δρόμο περιπάτου του πάρκου, πολύ κοντά στο πεζοδρόμιο, στητός, πανούργος, δίχως να ανοιγοκλείνει υπερβολικά πολύ τα βλέφαρά του, πήγαινε ήδη ο ήρωας και μοναδικός εξουσιοδοτημένος αφηγητής.

Επιστρέφοντας στον εαυτό μου σκέφτηκα ότι τόσο βρόμικη που ήταν η γειτονιά θα έπρεπε πλέον να τη λένε Λα Λεράλδα. Έπειτα δεν σκέφτηκα τίποτ' άλλο. Μπροστά από δύο σπίτια που προσπαθούσαν να είναι ίδια μ' εκείνο του μπαμπά χωρίς να το καταφέρνουν (δεν ήταν τόσο χαμηλά όσο εκείνο), δύο γείτονες έπλεναν τα μικροσκοπικά αυτοκίνητά τους, φορώντας αθλητικά ρούχα που εκείνοι πίστευαν ότι ήταν modάτα και που ίσως όντως να ήταν της μόδας σε κανένα τουρνουά ελληνορωμαϊκής πάλης στα τέλη της δεκαετίας του '70. Οι ντεμοντέ γείτονες δεν φάνηκε να με είδαν, ή ίσως να φοβήθηκαν από τον τρόπο που κυμάτιζε η ρόμπα μου αφήνοντας να φανεί το γεροδεμένο μου κορμί, γιατί το έπαιξαν απορροφημένοι και απολύτως συγκεντρωμένοι στις μάνικές τους. Σήκωσα το πηγούνι, έριξα πίσω τους ώμους και αφού πέρασαν κάμποσα λεπτά σε αυτή τη μεγαλειώδη στάση, κατάφερα επιτέλους να μπω στο πάντοτε πολύ φιλικό μαγαζί που πουλούσε ψωμί.

Πίσω από τον πάγκο ο κύριος Χαραμίγιο με κοίταξε με ορθά-

νοιχτο το στόμα, νομίζοντας ίσως, λανθασμένα βεβαίως, ότι ο μπαμπάς είχε μετατραπεί σε μένα κατά τη διάρκεια της νύχτας. Ήταν έτοιμος να ρωτήσει πού ήταν ο αυθεντικός όταν η τηλεόραση, που ήταν κρεμασμένη σε μια γωνία κάτω από την ψευδοροφή, εξέπεμψε στη διαπασών μια τσιριχτή μουσική που θύμιζε στρατιωτικό εμβατήριο, αλλά και ντίσκο μουσική, όπως επίσης και σάουντρακ ταινίας επιστημονικής φαντασίας, μουσική από Έκτακτη Επικαιρότητα. Ο κύριος Χαραμίγιο πήρε το τηλεκοντρόλ από ένα ράφι και δυνάμωσε τον ήχο της συσκευής. Έκτακτη επικαιρότητα, έκτακτη επικαιρότητα, έκτακτη επικαιρότητα επανέλαβε τρεις φορές ο πιο διάσημος παρουσιαστής της Μιράντας με την ευχάριστη φωνή ανθρώπου που έχει φάει για πρωινό τροφή αλόγου και σφαίρες. Έκτακτη επικαιρότητα. Όταν είδα την έντονη γκριμάτσα του κυρίου Χαραμίγιο που ήταν συγκεντρωμένος στην οθόνη, δεν είχα άλλη εναλλακτική απ' το να αναβάλω επ' αόριστον το λόγο της επίσκεψής μου (ψωμί) και να κάνω στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών με σχετική δυσκολία λόγω της γλίτσας που κάλυπτε το πάτωμα. Τότε μόνο συνειδητοποίησα ότι σε δύο από τα τέσσερα τετράγωνα τραπεζάκια του μαγαζιού κάθονταν κι εγώ δεν ξέρω πόσοι τύποι μπροστά σε μπουκάλια χλιαρής μπίρας. Έκανα ό,τι έκαναν κι εκείνοι: κοίταξα την τηλεόραση με απόλυτη ησυχία. Μας βομβάρδισαν λίγο ακόμα με αυτή την ανυπόφορη μουσική, που συνοδευόταν από εικόνες επεξεργασμένες σε υπολογιστή, σαν να είχαν βγει από το κεφάλι κάποιου ρομπότ, μέχρι που στο τέλος ήρθε η είδηση. Έκτακτη επικαιρότητα.

Αυτή που γνωρίζει όποιος με παρακολουθεί με υπομονή. Ο Πέδρο Ακίρα είχε πυροβοληθεί, προς μεγάλη του στεναχώρια, την ώρα που απολάμβανε ένα πιάτο κανελόνια περιχυμένα με σάλτσα ναπολιτάνα στο ιταλικό εστιατόριο Forza Garibaldi (ιδρυμένο το 1967). Το τρίτο σημαντικό πράγμα της μέρας. Η σπίθα που θα άναβε το φυτίλι με όλες τις συνέπειες που επακολούθησαν. Ο αξιότιμος πρόεδρος της Γερουσίας της Δημοκρατίας, Πέδρο Ακίρα. Πυροβολημένος με την μπουκιά στο στόμα. Ο χαρισματικός ηγέτης όλων των κομμάτων της αντιπολίτευσης. Ο άνθρωπος που μό-

λις είχε ανακοινωθεί ότι θα ήταν υποψήφιος για Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Ο υπέρμαχος των πεινασμένων και η μοναδική ελπίδα των φτωχών. Όλα αυτά και πολύ περισσότερα. Τα πλάνα έδειχναν μόνο την πρόσοψη του Forza Garibaldi, που είχε ένα αποικιακού τύπου δίρριχτο γείσωμα με κεραμίδια από πλαστική άργιλο και μια σιδερένια πόρτα βαμμένη μαύρη. Κάτω από τα πολύ φαρδιά παράθυρα του δεύτερου ορόφου, πάνω από την ψεύτικη αποικιακού τύπου μαρκίζα, κρεμόταν μια μεταλλική επιγραφή με λευκά, κόκκινα και πράσινα γράμματα που έγραφε *Εστιατόριο Forza Garibaldi, σας σερβίρει από το 1967*. Ένωσα έναν κόμπο στο λαιμό. Ένωσα στεναχώρια που ήμουν τόσο μακριά από το σπίτι μου και που ο κύριος Χαραμίγιο δεν ήξερε να φτιάχνει κοκτέιλ.

Η κάμερα τα έδειξε όλα αυτά και μετά έκανε ζουμ άουτ (Εισαγωγή στον κινηματογράφο, Τμήμα Γενικών Σπουδών, Εθνικό Πανεπιστήμιο της Δημοκρατίας της Μιράντας), δηλαδή απομακρύνθηκε από τη σκηνή μέσω της χρήσης ενός φακού κι ύστερα από δύο ακροβατικές αλλαγές κατεύθυνσης στο τέλος κατακάθισε σαν μύγα στο πρόσωπο μιας νεαρής δημοσιογράφου που ήταν ήδη έτοιμη, με το μικρόφωνο στο στόμα, πολύ στητή και πολύ όμορφη. Με μακριά και ίσα μαλλιά, καλοσιδερωμένη άσπρη μπλούζα, μαντίλι σε παστέλ απόχρωση γύρω από το λαιμό και γκρι φούστα εφαρμοστή στους γοφούς. Δεν ήταν η δημοσιογράφος εκείνη που έκανε την καρδιά μου να χτυπήσει πιο γρήγορα. Δεν ήταν αυτό. Ω, συγκίνηση! Ω, τραγωδία! Ω, δυστυχία σε αλληπάλληλα μαύρα (και κρύα) κύματα σεβαστών διαστάσεων. Ο Πέδρο Ακίρα. Να χαροπαλεύει σε ένα νοσοκομείο με ρώσικο όνομα, σύμφωνα με τα λεγόμενα της νεαρής δημοσιογράφου. Ο Πέδρο Ακίρα. Ο μοναδικός υπερασπιστής όλων των αδυνάτων σε ολάκερη τη Μιράντα. Ο Πέδρο Ακίρα. Το όνομά του, ΑΚΙΡΑ, να αντηχεί σαν μια χορτοφάγος νυχτερίδα στα τοιχώματα του κρανίου μου. Ω, Πέδρο Ακίρα, φωνή των απόκληρων, μοναδικέ αποφασισμένε και ικανέ να πας ενάντια σ' αυτό (σ' αυτόν): τον πανίσχυρο, τον αιώνιο, τον σχεδόν Ακατανόμαστο, τον Κύριο Πρόεδρο της Δημοκρατίας της Μιράντας (Της Δημοκρατίας: της Μιράντας (δον Τομάς δελ Πίτο)).